

December 9-én ismét képviselőket és szenátorokat választunk. A székelyudvarhelyiek két-két magyar képviselő- és szenátorjelölt közül választhatnak. A hármas képviselői választókerületben az RMDSZ-es **Antal István**, illetve az EMNP-s **Székely Kinga Réka** neve szerepel a szavazólapokon, míg a kettes számú szenátori körzetben

Verestóy Attila

az RMDSZ,

Zakariás Zoltán

pedig az EMNP jelöltje.

A kampány utolsó hetében mind a négy jelöltet megkerestük, hogy néhány kérdést tegyünk fel nekik, az eddigi, illetve jövőbeni tevékenységükkel, terveikkel kapcsolatosan. Igyekeztünk olyan kérdéseket megfogalmazni, amelyek a székelyföldi lakosságot érintik, érdeklik, amiről az utcán, kocsmában, magánbeszélgetésekben szó esik, és amiket az embereknek nincs lehetőségük feltenni. Minden jelöltnak öt kérdést tettünk fel, kérdésenként négy percük volt a válaszra.

Antal Istvánnal csütörtökön délelőtt beszélgettünk.

Miért indul újból annak ellenére, hogy a rangsoroló küldöttgyűlésen, illetve azt megelőzően szervezete vezetői nem önt támogatták, hanem egykori munkatársát (irodavezetőjét), Ladányi Lászlót szerették volna az ön helyében látni?

Amikor sorra került az, hogy valaki mögé beálljanak, nekem már megvolt tíz-tizenegy RMDSZ-szervezetnek a támogatása. Akkor a versenytársam kérte a városi szervezet segítségét – természetesen én tisztelettel elkerültem a versenyt, és azt mondtam, hogy támogassák őt, ez így történt.

Ha arról lett volna szó, hogy itt valamiféle rendes kampány, megmérettetés történik, akkor egész más lett volna a helyzet, gondolom én. De tisztességes dolog volt, hogy az én korábbi munkatársamat – aki viszont szép karriert futott be, mert alprefektus és prefektus volt – támogatták. De ez évek óta így van, soha nem az volt, hogy megmondta x, hogy ez lesz a képviselőjelölt, legalábbis Udvarhelyszéken. Én ezt tudomásul vettem, megmérettettünk, lett egy eredmény.

2008-as bemutatkozásában szerepel, hogy az elmúlt évtizedekben kialakított kapcsolatrendszerét szeretné kamatoztatni, idén is pontosan ugyanezzel mutatkozott be.

A legértékesebb tőke a kapcsolatrendszer, azt nem olyan egyszerű megszerezni. Én húsz évig tevékenykedtem egy sajátos iparágban és ebben megismertem az ország ipari egységeit. Az a generáció, amelyiknek én voltam a tagja, a második vonalban volt – mert engem a Matrica gyárban nem engedtek '89 előtt oda, hanem a pártbizottság által nevesítettek juthattak szerephez. És ez kiderült a szekus doszáromból is.

Húsz év szakmai kapcsolatrendszer volt – és a Matricagyár egy olyan név, amire a mai napig figyelnek az ágazatban. Én nem azt játszottam, hogy valami hatalmas kisebbségi jogvédő legyek, habár pontosan ismerem, esetleg egyik másiknál jobban sok mindent, hanem maradtam azon a területen, ahol a legtöbbet tudtam a szervezet és a térség számára hozni.

Én nem kívülről ismertem az ipart, mert itt nyolcvan százaléka az atyafiaknak mesét mond, de fogalma nincs, hogy mi a munkahelyteremtés, mi egy folyamat, amit le kell játszani és mi az, amikor meg kell hallgatni komoly menedzsereket, amikor odajönnek a bizottságba és bemutatnak egy anyagot többek között Verespatakról is. És nemcsak szajkózni kell a sok dolgot. Meg kell érteni és annak függvényében a szövetség programjával összehangoltan kell

bizonyos törvényekbe egy mondatot, egy szót, egy fél cikkelyt úgy módosítani, hogy azt elfogadják a kollégák. És ez a legnagyobb, amit az ember tehet.

Minden kedden és szerdán a bizottságban van a munka, bent a teremben csak a szavazás zajlik, általában huszonhét képviselőből minden egyes miniszteri vagy államtitkári jelenlétnél az egyik felszólaló Antal István, és rá figyelnek. És fontos a térségünknek, hogy ne csak az adminisztrációs, tanügyi, egészségügyi bizottságokban legyen embere, hanem legyen itt is. Ha képes fejlődni, előrelépni az onnan származó információkból Székelyföld, akkor van jövőnk. Ha nem működik a gazdaság vagy a tanügy és az egészségügy, akkor további konfliktusok, sikertelenségek lesznek.

Az én bizottságomból eddig három miniszter lett – szállításügyi, illetve ipari – általában onnan kerülnek ki. Erre mondtam, hogy a kapcsolati tőke mit jelent: ha ott voltál négy vagy nyolc évig, akkor tudják, hogy szakmailag és emberileg is határozottan kiálltál az értékek mellett. Mert sokszor nem mindegy, hogy egy szavacskát hogy fogalmazunk meg, s ez kihat az önkormányzatokra is.

Mit tart a szavazóköri területén, illetve Udvarhelyszéken az emberek legnagyobb problémájának?

A legnagyobb elégedetlenség a tulajdonjogi dolgokkal, a birtoklevelekkel van. Sajnos a törvény nem adott semmilyen hatáskört a megyei önkormányzatoknak, ami az első tíz évben jó volt. A választott megyei testület az, aki összehangolja – és nem vezeti – a tevékenységet, nem kellett foglalkozzon a legkényesebb kérdésekkel, a tulajdonjog-visszaszármaztatással. És nem földosztással, mert az első tíz évben ezek olyan furcsán keveredtek.

Mivel a megyei visszaszolgáltató bizottságnak, ami a prefektúrának van alárendelve, kell elbírálnia a helyi bizottságok által összeállított iratcsomót, ez a bizottság a mai napig akadályozza a tevékenységet. A múlt héten is küldtek vissza indoklás nélkül iratcsomót. Nekünk is volt magyar prefektusunk, s legutóbb Ladányi Laci is megpróbált sok mindent tisztázni a két és fél év alatt, csak nem olyan egyszerű, mert kialakult egy olyan szokásrend, hogy ahelyett, hogy a megyei bizottság azt tette volna, ami a feladata, mást tett. Magyarán, ha a helyi bizottság hozott egy döntést, és azt alátámasztotta dokumentumokkal, akkor a megyeinek csak jóváhagynia kellett volna azt. Mert a felelősség a helyieké.

De itt nálunk a megyeiek mindenbe belekötöttek, még akkor is, amikor indokolatlan volt. Főleg a kormánybiztosok, akikről mindenki tudja, hogy többnyire Maroshévízről hozták be az "erős" apparátust. Azoknak az agyába valahogy nem fért bele, hogy a mindenkori román kormány képviselőjében most a Székelyföldet vissza kell, hogy adják. És ezt ők úgy élték meg, hogy vissza kell szolgáltatniuk, azt az óriási területet, de nem azoknak, akiket ide betelepítettek 89 előtt. A mai napig nagyon nehezen veszik tudomásul, s ez egy óriási gond. Mert úgy gondolják, hogy továbbra is ők maradnak mindenhol, és ők parancsolnak.

A megyei tanács most végre létrehozott egy olyan intézményt, aminek az a feladata, hogy térségenként szakemberekkel és eszközökkel segítse a helyi önkormányzatokat, hogy végre legyen már ez a visszaszolgáltatási folyamat befejezve. Mert rengeteg bosszúságot okozott, és rengeteg támogatástól esett el a térség. Főleg a vállalkozók bánták ezt, akik nem tudták hivatalosan, birtoklevél nélkül megvásárolni a földeket, és mivel ezek nem voltak telekkönyvezve, nem tudtak pályázatokhoz jutni, ami közvetve a térség, a települések fejlődéséhez járult volna hozzá.

Amikor a parlamentben arról szavaznak, hogy meghosszabbítsanak-e egy ülést, akkor Antal István általában arra szavaz, hogy ne hosszabbítsák meg. Milyenek ezek az ülések, fárasztóak?

Azért szavazok arra, hogy ne hosszabbítsák meg, mert az ilyenek mindig hordoznak valami kis sunyiságot magukban. Ezen keresztül ki akarnak valami olyant erőszakolni, ami eredetileg se a hétfői heti rend, se a program megállapításakor nem voltak egyeztetve.

Akik ezért kardoskodnak, általában nincsenek megelégedve, mert látják, hogy pillanatnyilag olyan a Ház összetétele, hogy nem tudják átnyomni azt az elképzelésüket, ami eredetileg nem volt egyeztetve. Vagy egyeztetve volt, csak ők időközben meggondolták magukat.

Az ilyent én általában nem támogatom, mert az a célja, hogy ha öt-hat ember közben távozik, akkor át lehessen valamit nyomni. A mérnökember megszokta, hogy a munkaidő ettől-eddig tart, és azon nem lehet változtatni, mert akkor abból nem az lesz, amit elképzeltünk, hanem valami más.

Olyan hírek is járnak a városban, hogy ön a politikusi pályafutása alatt nem gazdagodott meg, nem lett vagyonos ember, viszont a fia igen. Ez mennyire igaz, illetve mennyire irigyek az emberek?

Ez egy alapvető jellemvonása nagyon sok olyan embernek, aki nem arra figyel, hogy a másik esetleg miért tudott egy-két dolgot megoldani, és nem veszi tudomásul, hogy a megvalósítások mögött nagyon sok munka van. S esetleg értelem is. S nem azt kérdezi meg a szomszédától vagy a barátjától, hogy segíts nekem, ez hogy sikerült, hanem inkább hajlandó mindenféle rémhírt elfogadni, és azt hiszi, hogy a saját tehetetlensége vagy esetleg gyengébb munkabíró képessége abból származik, hogy a másik halad előre.

Nem megyek ebbe bele, mert akik ismernek, azok tudják, hogy nem volt egyszerű az élet, akik ismerik a fiamat közelebbről, azok tudják, hogy tizenkét éve nagyon keményen dolgozik. Mert közben rájött ott, a nagy idegenben (*Antal Lóránt Kolozsváron él – szerk. megj.*) – mert semmit nem kapott meg tálcán

–
, hogy csak akkor lesz eredményes, ha keményen dolgozik. Hálstennek zeneiskolába járt s később zeneakadémiára, s ott ezt megtanulta. Mert ott naponta, ha tetszik, ha nem, két-három órát gyakorolni kell. Nagyon sok emberen megfigyeltem, hogy akinek gyerekkorában a napi beosztása megvolt, az később sokat dolgozik.

Az ő döntése volt – még mielőtt befejezte volna a konzervatóriumot, mert fagottot végzett, amiből elég nehéz lenne érvényesülnie, – hogy egy baráti társasággal létrehoz egy olyan vállalkozást, ami négy-öt év után kezdett eredményeket hozni. Inkább ő támogat engem, mint én őt ezen a területen. És a tapasztalatát, amit megszerez az ember, kinek adja, ha nem a gyerekének? Erről szól a történet.